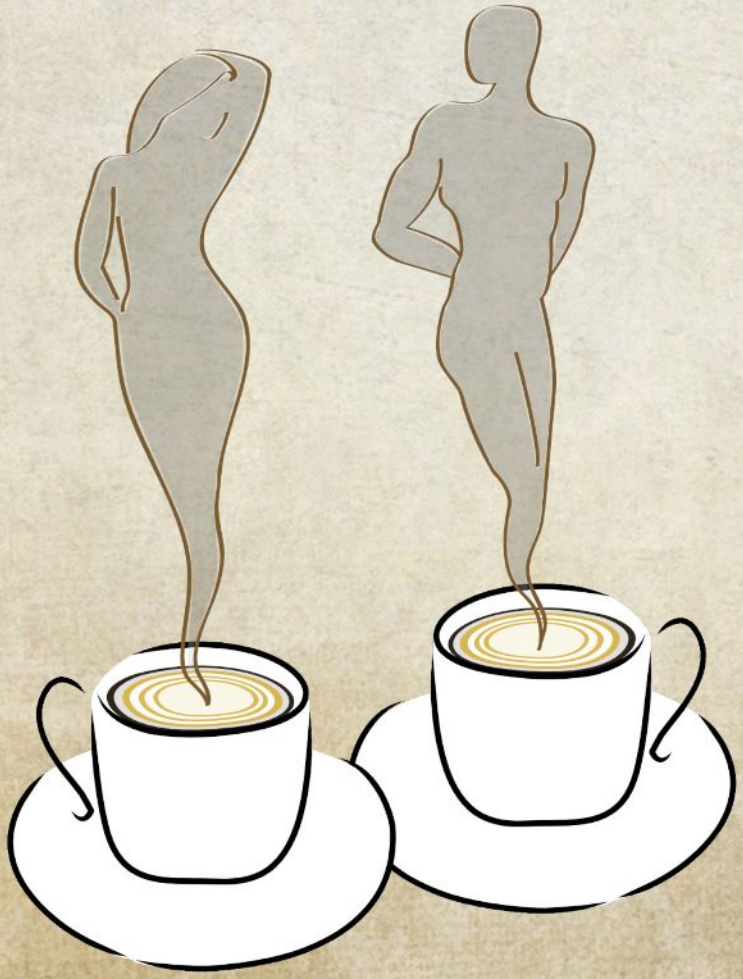
La Comédiathèque

Preliminars

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Preliminars

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Un home i una dona coincideixen cada dia en un cafè. Asseguts cadascú a la seva taula, s'observen de cua d'ull amb curiositat, sense gosar encara adreçar-se la paraula. Cediran al desig de conèixer-se, amb el risc que la realitat no estigui a l'altura del que tots dos havien imaginat? Conèixer-se és sempre reduir el ventall de possibilitats. Quedar-se en els preliminars és arriscar-se a perdre's el més essencial...

Repartiment

Ell

Ella

© La Comédiathèque

Escena 1

Un home i una dona estan asseguts en un cafè de Barcelona, cadascun a la seva taula. Entre tots dos, una mica més enrere, hi ha una tercera taula buida, amb uns quants diaris. Tots dos tenen una llibreta al davant i de tant en tant hi gargotegen alguna cosa. Eviten que se'ls creuin les mirades, però de tant en tant es miren de reüll. L'home s'aixeca i s'adreça al públic, mentre la dona continua asseguda, sense canviar d'actitud i sense fer-li cas.

Ell – Veieu aquella dona, asseguda en aquella taula? Ve cada matí. Arriba una mica abans que jo o una mica després. Cap a les vuit. Demana un cafè. S'hi està uns tres quarts d'hora. Sempre sola. Sembla absorta en els seus pensaments. De tant en tant apunta alguna cosa a la llibreta. Què? Ni idea. Aquesta dona és un misteri. Tota dona és un misteri fins que li adrecem la paraula i ens respon, si ho vol fer. Un misteri i, per tant, una promesa. La promesa d'un viatge. D'una aventura. Un salt cap al desconegut. El vertigen d'aquesta trobada amb l'altre, tan apassionant com arriscada... És clar que em podria aixecar i anar-li a parlar. Però, ben mirat, no és només la timidesa el que em frena. La por que em doni carbasses. Sempre es pot trobar una excusa per acostar-se a una desconeguda sense entrar de bon començament en el terreny relliscós de lligar sense més ni més...

Es treu de la butxaca un objecte minúscul, se li acosta i li ensenya una cosa al palmell de la mà.

Ell – Perdoni, senyoreta... O senyora, potser? Ahir al matí vaig trobar una arracada sota aquesta taula, on acostuma a seure. No l'haurà perduda vostè, per casualitat...?

Ella se'l mira, ofesa, dona una ullada ràpida a l'arracada, fa que no amb el cap, amb aire desdenyós i torna a la llibreta. Ell s'adreça de nou als espectadors.

Ell – En el pitjor dels casos, em respondria educadament que no és seva, i aquí s'acabaria tot. Sabria a què atenir-me i salvaria la dignitat. En el millor dels casos, si no li fos del tot indiferent, aprofitaria l'excusa que li ofereixo per encetar una conversa.

Es torna a girar cap a ella, amb el palmell obert. Ella agafa l'arracada i se la mira, abans de tornar-l'hi amb un gran somriure.

Ella – No... Per desgràcia, no és meva. Llàstima, és molt bonica... Si mai troba l'altra... Però segui, si us plau... Ens veiem cada dia i encara no hem tingut ocasió de parlar...

Ell se n'allunya i es torna a adreçar als espectadors, mentre ella torna a la llibreta sense fer-li cas.

Ell – No, el que em frena no és pas la por que em doni carbasses, que em deixi plantat o que em talli en sec... Error de connexió, com en diríem avui. No, més aviat és... la por d'endur-me una decepció. Estic segur que la conversa d'aquesta jove tan encantadora és apassionant, però... quan sàpiga exactament qui és, com es diu, a què es dedica, si està casada o no, i sobretot què coi escriu en aquesta llibreteta... Doncs ja està... De cop i volta ja no serà la misteriosa desconeguda del cafè, objecte de totes les fantasies i portadora de totes les promeses. Serà la Laia, mestra de primària, divorciada i mare d'un nen de tres anys, que prepara les avaluacions dels seus alumnes... O la Júlia, actriu, soltera, que apunta idees per al monòleg que somia escriure des de fa anys i que finalment la farà famosa. O bé la Marina, romanesa, que acaba d'arribar a Catalunya per casar-se amb un farmacèutic vell i que, per matar l'avorriment, ja que encara no gosa enganyar el marit, escriu la llista dels seus desitjos abans de triar amb qui ficar-se al llit per satisfer-los. Sí. De moment, és totes aquestes dones i moltes més. És totes les dones. Però quan ens hàgim presentat, ja només serà una dona, i enyoraré totes les que ja no podrà ser.

Agafa un diari de la taula del mig, torna a seure i comença a fullejar-lo. Ella li llança una mirada furtiva, s'aixeca al seu torn i s'adreça al públic.

Ella – Em pregunto qui deu ser, aquest paio... Ja veig que em mira de reüll quan es pensa que no me n'adono. Deu ser tímid. Fa mesos que coincidim aquí cada dia i encara no s'ha atrevit a adreçar-me la paraula. O potser és que no li interesso, senzillament... No soc prou bona per a ell, és això. Qui es pensa que és? Tampoc no és tan sexi. I si tingués coses més importants a fer a la vida, segur que no passaria tanta estona en aquest bar cada matí. Què deu mirar al diari? L'horòscop? Les ofertes de feina? Sí, sembla que no té gaire res a fer. Potser està a l'atur... Desvagat, però no pas desesperat. Sempre amb un somriure mig irònic als llavis. Un cert aire de superioritat. Com qui diu... no dic res, però ja tinc les meves opinions. No sé què deu apuntar a la llibreta amb aquella cara d'inspirat. Els seus pensaments més profunds, suposo... Ja m'agradaria llegir-los... Abans m'ha semblat que s'aixecava per dir-me alguna cosa. Però no, s'ha tornat a fer enrere. O potser és escriptor. Pren notes per a la pròxima novel·la. Potser la protagonista s'assemblarà a mi una mica. Això és. Prefereix que la nostra història continuï sent virtual. No sé què deu imaginar-se quan em mira...

Es treu de la bossa un mirallet i s'hi mira un moment.

Ella – Si em trobés a mi mateixa en un cafè, què m'imaginaria? *(Desa el mirallet.)* No ho sé... Faig cara de ser qui soc? Tindria cap possibilitat de fer-me passar per una altra persona? Mira, si se m'acosta, tinc ganes de mentir-li. D'inventar-me una altra vida. Només per veure si cola. És veritat, quan un desconegut se t'acosta, per definició, no en saps res. Pot ser qualsevol persona i explicar-te qualsevol cosa. Però ell tampoc no sap res de tu. Almenys durant uns instants, abans que et desemmascarin i facis el ridícul, tens la llibertat de triar qui seràs aquell dia. Amb l'esperança esbojarrada d'anar-te convertint a poc a poc en la persona que has decidit ser. Una altra vida... Sí, però quina? Perquè funcionés, m'hauria de preparar el personatge. Inventar-me un nom. Una professió. També una edat. Ja posats, em trauria uns quants anys. Tampoc gaires, que ha de ser creïble, només pel gust de fer-ho. Dos o tres anys. Va, cinc, encara podria colar. I si fes veure que tinc accent estranger? No, em costaria massa mantenir-lo. A més, puc ser estrangera i parlar perfectament el català. Però perquè pugui donar vida a aquesta nova existència, primer s'ha de decidir a parlar-me. I si li somric? Potser l'animaria. Però no em veig mirant-lo als ulls amb un somriure de beneita. Què es pensarà de mi? O si no, m'hi acosto jo. Sempre puc trobar una excusa. No sé, jo...

Es treu discretament les arracades, se'n desa una a la bossa i es queda l'altra al palmell. Després mira una mica sota la taula, com si busqués alguna cosa. Finalment s'aixeca i se li acosta. Ell deixa el diari i la mira venir, una mica desconcertat.

Ella – Perdoni, ahir vaig perdre una arracada com aquesta. Li tenia molt d'afecte. Era un regal de... Bé, li tenia molt d'afecte. No l'ha pas trobada, per casualitat?

Ell – Una arracada...? Jo... No, no he trobat res... Em sap molt de greu, però...

Ella – Però?

Ell – No, no, res, jo... No, no he vist res.

Ella – Bé, gràcies.

Torna a seure i s'adreça al públic.

Ella – Us imagineu que m'hi acosto amb aquesta excusa i em respon amb aquesta cara de babau...? Escriptor, i un be negre... No, francament, prefereixo no arriscar-me a una trobada qualsevol i conservar una mica més les il·lusions. Bé, també és possible que no sigui tan idiota com sembla. L'he agafat per sorpresa. Els homes estan tan acostumats a fer el primer pas... Quan som nosaltres les que prenem la iniciativa, els agafa el pànic. Es queden glaçats... Però ho heu vist? Tan bon punt l'he mirat... Semblava un conill enlluernat pels fars d'un cotxe, que ja es veu a la cassola. Pobre... L'he espantat, és això. Espero no haver-lo traumatitzat... També s'ha de dir que això de l'arracada... és una mica agafat pels pèls. Miraré de trobar alguna cosa millor per demà...

Ella torna a gargotejar a la llibreta. Ell es torna a capbussar en el diari.

Fosc

Escena 2

Ara és ella qui llegeix el diari i ell qui gargoteja a la llibreta. Ell s'atura i la mira un moment. Després s'adreça de nou al públic.

Ell – Cada dia em dic que aquest cop sí, que li he de parlar. I després... ho deixo per l'endemà. Allargo els preliminars. L'amor platònic està molt bé, però estar enamorat d'una desconeguda encara és millor, oi? Almenys tens la certesa que mai no quedaràs decebut. El problema de l'amor és que molt sovint projectem sobre l'altre una imatge que no li correspon. I després li recriminem que no s'ajusti a aquest ideal. Amb una dona que no coneixes, almenys pots continuar somiant. Pots confondre els teus desitjos amb la realitat. Sí, ben mirat, la dona ideal és la que encara no coneixes. Cada matí la veig entrar en aquest cafè. O ja hi és, si faig una mica tard. Tot plegat dura una horeta i després se'n va. Per a mi no té cap altra existència més enllà d'aquest aquí i ara. Una mica com al teatre. Soc jo qui trio el paper que interpretarà aquell dia, segons el meu estat d'ànim. I quan surt d'escena, després d'haver encarnat cada vegada un personatge diferent, torna al no-res. Qualsevol actor és més petit que el més petit dels personatges que haurà d'interpretar. El vestit sempre li va gran, i l'escenari és l'únic lloc on això no es nota gaire. Així que espero... Ajornant indefinidament el moment de trencar l'encanteri coneixent-la. Sí... Però i si demà no hi fos? Ni demà passat? I si no tornés a posar mai més els peus en aquest cafè? Després d'haver estat totes les dones, ja no en seria cap, per sempre més. Només un record vague que s'aniria esvaint. Coneixeu aquella cançó de Lluís Llach, «Que tinguem sort»? Aquelles persones que deixem marxar sense saber si mai més les tornarem a veure... No, aquesta no la deixaré escapar. Què hi farem, m'hi llanço. Sense xarxa. Jo també pujo a l'escenari, però no m'he après cap text. Ni idea de què li diré. Així almenys sonarà més natural. Més sincer. La meva poca traça em pot anar a favor. Perquè això de les arracades... Val més improvisar. En tot cas, li digui el que li digui, si no li interesso, ja m'ho farà entendre. I si li interesso, també.

Se li acosta. Ella alça els ulls quan el veu venir, però manté el rostre impassible.

Ell – Perdoni, jo...

Ella – Sí...?

Ell – La veig cada dia asseguda aquí al davant i pensava que...

Ella – Què...?

Ell – Bé, potser ens podríem... conèixer.

Ella – Conèixer-nos?

Ell – Em sap greu, ja veig que la molesto. Ha estat una bestiesa. Perdoni, la deixo tranquil·la...

Ella *(amb fermesa)* – Segui.

Ell – Sí.

Ell seu.

Ella – Em dic Julieta. I vostè?

Ell – Eh... Romeu.

Ella – Molt bé... Romeu i Julieta, doncs.

Ell – Eh... Sí...

Ella – I a què es dedica, Romeu?

Ell – Soc... escriptor.

Ella – Ah, sí?

Ell – Se n'estranya?

Ella – És justament el que m'havia imaginat. Per això em sorprèn.

Ell – Ah, o sigui que ja s'havia imaginat alguna cosa...

Ella – Tampoc no es faci gaires il·lusions...

Ell – Tanta pinta d'escriptor faig?

Ella – No ho sé. Potser sí. I com que sempre el veig apuntant coses en aquesta llibreteta...

Ell – D'acord, però... vostè també pren notes en una llibreta. No em digui que també és escriptora?

Ella – Doncs sí!

Ell – De debò?

Ella – Per què no?

Ell – És clar... Novel·la?

Ella – Més aviat teatre. I vostè?

Ell – Contes.

Ella – Ja ho veig...

Ell – Ja sé què pensa.

Ella – Què?

Ell – Escriu contes perquè no és capaç d'escriure una novel·la sencera.

Ella – I ara! I vostè podria dir el mateix de mi.

Ell – Ah, sí?

Ella – Escriu obres de teatre perquè és incapaç d'escriure una novel·la.

Ell – És veritat...

Ella – De fet, ben bé obres de teatre, no n'escric.

Ell – Ah, no?

Ella – Més aviat esquetxos.

Ell – Els esquetxos són al teatre el que els contes són a la novel·la.

Ella – Sí... Un gènere menor... *(Pausa.)* És escriptor de debò?

Ell – Potser no. I vostè?

Ella – Tampoc.

Ell – Llavors m'ha mentit.

Ella – Ha començat vostè, oi?

Ell – Sí... però vostè no ho sabia.

Ella – Per què escriptor?

Ell – No ho sé... Suposo que tenia por de decebre-la.

Ella – Encara no ens coneixem i ja té por de decebre'm. Em sembla que li falta una mica de confiança en si mateix, Romeu.

Ell – O potser és que tendeixo a sobrevalorar una mica la gent que no conec.

Ella – Gràcies pel compliment...

Ell – Perdoni, no volia dir això... Bé... no exactament.

Ella – I a què es dedica, que li faci tanta vergonya que s'hagi d'inventar una altra professió? Ven contractes de Movistar?

Ell – No.

Ella – Fa telemàrqueting?

Ell – Tampoc.

Ella – Treballa a Hisenda?

Ell – Tampoc no he arribat a tant.

Ella – Però no està gaire orgullós del que fa.

Ell – No. I vostè?

Ella – Jo tampoc.

Ell – Bé... Potser val més que conservem la nostra part de misteri.

Ella – Em sembla preferible.

Ell – I si ens quedem amb això d'escriptors?

Ella – D'acord.

Ell – Ja posats, jo escriuria novel·les de sis-centes pàgines, i vostè obres de teatre de més de tres hores, sense entreacte.

Ella – Si hem de mentir, per què quedar-nos curts...?

Pausa.

Ell – Així doncs, soc novel·lista.

Ella – I jo, dramaturga.

Ell – I està casada?

Ella – Això no és com la professió. És una pregunta tancada, com en diuen a les enquestes. O estàs casada o no ho estàs.

Ell – Sempre es pot mentir en la resposta...

Ella – Sí... però no deixa gaire marge a la imaginació.

Ell – De tota manera... Un adulteri sempre és més novel·lesc.

Ella – És veritat.

Ell – A més, la resposta no ha de ser necessàriament binària... També podria estar divorciada. O ser vídua...

Ella – Vídua...

Ell – Per què no?

Ella – Sí...

Ell – És vídua?

Ella – Soc vídua.

Ell – Em sap molt de greu.

Ella – No ho podia saber. I tampoc no en té cap culpa, oi? No és vostè qui va assassinar el meu marit.

Ell – Ah, és que el van assassinar?

Ella – He dit això?

Ell – Ha dit: «No és vostè qui el va assassinar».

Ella – Només volia dir que vostè no era responsable de la seva mort.

Ell – O sigui que el seu marit no va morir assassinat.

Ella – No, va morir d'una manera molt més banal. D'una manera gairebé estúpida, si m'ho permet...

Ell – Morir-se sempre té un punt d'absurd.

Ella – Ah, sí, però en aquest cas...

Ell – No voldria ser indiscret, però m'ha despertat la curiositat.

Ella – Va ser durant el nostre viatge de noces a les Seychelles.

Ell – Té raó, de moment sembla una novel·la rosa d'allò més tòpica. Espero que després millori...

Ella – Puc continuar?

Ell – Endavant...

Ella – Havíem passat la tarda en una platja paradisíaca. Feia un sol esplèndid. Ens disposàvem a tornar a l'hotel quan, de sobte, va esclatar una tempesta... Josep Lluís...

Ell – Es deia Josep Lluís?

Ella – Sí, per què?

Ell – No, no, per res...

Ella – Hauria preferit que es digués d'una altra manera? Steven, potser? O Kevin?

Ell – Josep Lluís està molt bé. Així doncs, va esclatar una tempesta...

Ella – El vent va començar a bufar amb molta força. En Josep Lluís va agafar el mànec del para-sol, que la tempesta estava a punt d'endur-se, i va ser just en aquell moment que...

Ella vacil·la una mica, com si l'emoció la desbordés.

Ell – Sí?

Ella – Un raig de foc li va caure al damunt...

Ell – No em digui! Un atac extraterrestre...

Ella – Li he dit que va ser una mort d'allò més banal.

Ell – Ah, sí, perdoni... Sempre tinc tendència a...

Ella – Un llamp, senzillament. El para-sol el va atreure com un parallamps. En Josep Lluís va quedar fulminat. Va morir a l'acte...

Ell – Ai, merda.

Ella – Només feia una setmana que estàvem casats...

Ell – Si fos una novel·la rosa, la podríem titular «Un amor fulminant a les Seychelles»...

Ella – Però les novel·les roses sempre acaben bé... Jo no m'he refet mai de la mort d'en Josep Lluís...

Ella sembla a punt de plorar. Ell sembla dubtar.

Ell – Però... és veritat?

Ella torna a quedar impassible de cop.

Ella – Vostè què en pensa?

Ell – No ho sé... És tan...

Ella – Estúpid? Ja li ho havia dit: va ser una mort estúpida.

Ell – En fi, el més important és que ara és lliure.

Ella – I vostè?

Ell – Jo?

Ella – És lliure?

Ell – Sí... Bé... Estic casat, però soc lliure.

Ella – Ara és vostè qui m'intriga...

Ell – És molt senzill, ja ho veurà.

Ella – L'escolto.

Ell – Doncs miri... Jo soc lliure, però la meva dona no.

Ella – La seva dona no és lliure.

Ell – És a la presó.

Ella – Entesos...

Ell – O sigui que ella no és lliure, però jo...

Ella – Sí, ja ho he entès, però... quant de temps s'hi haurà d'estar?

Ell – Si tot va bé, deu anys.

Ella – Si tot va bé?

Ell – Amb les reduccions de condemna... Per bona conducta.

Ella – Tampoc no voldria ser indiscreta, però... què ha fet perquè la tanquin a la presó?

Ell – Temptativa d'homicidi.

Ella – Ja ho veig...

Ell – Em va intentar matar.

Ella – Entesos...

Ell – Per sort per a ella... i, de passada, per a mi, vaig sobreviure.

Ella – I com ho va fer... per intentar matar-lo?

Ell – Oh, d'una manera ben banal... Amb un revòlver.

Ella – I va errar el tret.

Ell – No va anar ben bé així.

Ella – Expliqui-m'ho...

Ell – Ja en desconfiava una mica... Vaig remenar les seves coses i vaig trobar el revòlver que amagava a la bossa de mà.

Ella – I l'hi va prendre.

Ell – No.

Ella – I per què?

Ell – Aleshores hauria desconfiat ella. I hauria pogut fer servir un altre mitjà per matar-me, com ara... No sé, el verí.

Ella – Sí, el verí és molt més femení.

Ell – Així doncs, per no despertar-li sospites, vaig preferir canviar les bales del revòlver per bales de fogueig. Així tenia la situació sota control...

Ella – Molt enginyós...

Ell – Sí... Si no fos que... No sé com m'ho vaig fer. Devia comptar malament les bales...

Ella – Vaja, un escriptor que sap contar històries però no sap comptar...

Ell – Vaig canviar bé les cinc primeres bales, però la sisena...

Ella – La sisena?

Ell – Em va tocar a l'espatlla.

Ella – Ai, caram...

Ell – Tampoc no havia previst que em disparés totes les bales... En fi, vaig tenir sort...

Ella – D'això en diu tenir sort...?

Ell – Una bala a l'espatlla sempre és millor que una bala al bell mig del cor...

Ella – Les dones sovint tenim poca traça amb les armes de foc. Per això el verí... Però, si m'ho permet, què li devia haver fet a aquella pobra dona perquè tingués ganes de buidar-li tot el revòlver al damunt?

Ell – També és una història ben banal... Una mica com la seva...

Ella – Ah, no, no sigui tan modest... La meva història no li arriba ni a la sola de la sabata... I doncs?

Ell – Li posava les banyes, senzillament.

Ella – Li posava les banyes... I amb qui?

Ell – Amb una desconeguda que vaig conèixer en un cafè... En aquest mateix cafè, de fet. Quina casualitat, sempre seia just aquí on seu vostè ara.

Ella – Però no a la mateixa hora, suposo.

Ell – No, ella venia més aviat a última hora de la tarda. Cap a les cinc o les sis...

Ella – I quan surti de la presó...

Ell – La meva dona?

Ella – Sí, la seva dona.

Ell – Doncs... Espero que m'hagi perdonat la infidelitat. Com jo li perdono que m'hagi intentat matar.

Ella – O sigui que mentre estigui tancada, vostè és lliure...

Ell – Exacte.

Ella – Al capdavall, per què no? Tenim uns deu anys per endavant...

Ell – Potser fins i tot una mica més... Si no té una conducta exemplar...

Pausa.

Ella – I diu que no és escriptor.

Ell – Vés a saber... És evident que he mentit. Quan he dit que ho era o quan he donat a entendre que potser no ho era. Vostè què en pensa?

Ella – Em sembla que, si no és escriptor, s'hauria de plantejar ser-ho...

Ell – Gràcies. I vostè?

Ella – Jo?

Ell – De debò que és autora de teatre?

Ella mira el rellotge.

Ella – Em sap greu, l'hauré de deixar.

Ell – És clar. És l'hora que acostuma a marxar.

Ella – Sí...

Ell – Per anar on? Misteri...

Ella s'aixeca.

Ella – Doncs fins demà... potser.

Ell – Potser...

Ella – Mentre tingui una bona història per explicar-me, no em perdré cap de les nostres cites.

Ell – Això em recorda una altra història...

Ella – La nostra es podria titular «Els mil i un matins».

Ell – Però no m'imaginava en el paper de Xahrazad...

Ella – Si prefereix fer de soldà, ens podem anar alternant.

Ell – Bé... Ens caldrà molta imaginació, doncs.

Ella – Segur que encara té moltes altres històries en aquesta llibreteta.

Ell – I vostè a la seva.

Ella surt. Ell la mira marxar. Després es gira cap al públic.

Ell – Si em disculpeu... m'hi he de tornar a posar.

Torna a seure, rumia i comença a gargotejar alguna cosa a la llibreta.

Fosc

Escena 3

Ell continua assegut a la seva taula, prenent notes a la llibreta. Ella arriba.

Ella – Romeu?

Ell alça el cap, la reconeix i somriu.

Ell – Bon dia!

Ella es treu una pistola de la bossa i l'apunta. El somriure de l'home es glaça.

Ella – Et pensaves que te'n sortiries així com així?

Ell – Però què...?

Ella – Havies quedat amb ella?

Ell – Amb ella?

Ella – Julieta, oi que sí?

Ell – I ara! No conec cap Julieta, t'ho juro...

Ella – És clar... Però aquest cop no te'n sortiràs només amb una bala a l'espatlla, t'ho ben asseguro.

Ell – Per favor, amor meu, no facis bestieses!

Ella – Aquesta està carregada, creu-me, i no pas amb bales de fogueig!

Ell – Però si t'havien caigut deu anys! Ja t'han deixat anar?

Ella – M'he escapat.

Ell – T'has escapat? Com?

Ella – He fet un revòlver de molla de pa, l'he deixat assecar i l'he untat amb betum de sabates.

Ell – Un revòlver de molla de pa?

Ella – Exactament.

Ell – I... és aquest?

Ella dubta un instant.

Ella – Sí...

Ella abaixa l'arma, la deixa sobre la taula i seu. Ell agafa l'arma i l'examina.

Ell – Caram, està molt ben fet...

Torna a deixar la pistola a la taula.

Ella – He agafat un vigilant com a ostatge i s'ho han empassat tot... On és?

Ell – Qui?

Ella – No em prenguis el pèl! Aquella mala puta amb qui m'enganyes...

Ell – No ho sé... Avui no ha vingut...

Ella – Devia sospitar alguna cosa.

Ell – Sí, potser...

Ella – Llàstima, us hauria pogut matar tots dos de cop.

Ell – Amb una pistola de molla de pa?

Ella – Però què té ella que no tingui jo? Digues-m'ho, almenys...

Ell – No la conec.

Ella – Què?

Ell – Té un avantatge sobre tu: que no la conec.

Ella – És la teva amant i no la coneixes?

Ell – Ens trobem aquí cada dia. Cada vegada em dona un nom diferent. S'inventa un personatge. Fins i tot alguna vegada s'ha fet passar per tu...

Ella – Però te la folles, oi?

Ell – Follar-me-la, com dius tu... ja seria conèixer-la una mica massa.

Ella – No miris d'embolicar-me. És la teva amant o no?

Ell – No ho sé... Sí, suposo... Es pot dir així.

Ella – Pobre Romeu... Per què t'escarrasses a inventar-te aquestes històries? Si tot plegat és tan banal...

Ell – Tens raó... Per més que ens trenquem el cap... Fins i tot quan mentim, tot el que diem sempre es queda curt al costat del que voldríem expressar. Les paraules deceben. Per això, en general, més valdria que no parléssim amb ningú.

Ella – No entenc res del que dius... Em preocupes, Romeu. Em pregunto si no ets tu qui hauria d'estar tancat.

Ell – Sí, potser...

Ella s'aixeca.

Ella – En tot cas, si la veus, li diràs que la busco. I que, encara que el meu revòlver sigui de molla de pa, aquest cop està carregat amb bales de debò.

Ell – On vas?

Ella – Et recordo que estic fugida. No em puc quedar aquí.

Ell – Puc fer alguna cosa per tu?

Ella – Portes una mica de diners a sobre?

Ell – Sí...

Ella – Dona-me'ls.

Ell es regira les butxaques i li allarga uns quants bitllets.

Ell – És tot el que tinc...

Ella – No pateixis, te'ls tornaré.

Ell – Els diners són el que menys em preocupa... Ens tornarem a veure?

Ella – Vés a saber... D'aquí a deu anys, potser... O una mica més, perquè ara això de la reducció de condemna per bona conducta ho tinc difícil.

Ell – Et vindré a veure, t'ho prometo.

Ella – Al locutori?

Ell – Quan parlem amb algú, sempre és una mica com en un locutori de la presó, oi? Parlem, mentim, fem veure que ens entenem i que ens creiem els uns als altres, i quan acabem de parlar cadascú torna a la seva presó interior...

Ella – Sempre és millor que compartir la mateixa cel·la i tenir una sola persona amb qui parlar.

Ell – Tens raó... Al cap i a la fi, la presó s'assembla una mica al matrimoni.

Ella – No és per casualitat que es parla de la cèl·lula familiar. Més aviat n'hauríem de dir la cel·la familiar. I en aquest cas la condemna sol ser perpètua. Fins i tot amb bona conducta.

Ell – Sobretot amb bona conducta.

Ella – Sí... Hi ha gent que es casa a la presó, però, curiosament, no es casa mai amb el company de cel·la.

Ell – Deu anys... Aprofita'ls per escriure una novel·la...

Ella – Quina mena de novel·la es pot escriure a la presó?

Ell – Una novel·la sobre la llibertat, suposo.

Ella – Sí, ja hi pensaré.

Ell la mira marxar. Ella surt. Ell examina la pistola que hi ha sobre la taula i s'adreça al públic.

Ell – Me n'he sortit prou bé, oi?

Fosc

Escena 4

Ella està asseguda a la seva taula i gargoteja a la llibreta. Ell arriba i se li acosta.

Ell – Perdoni... Vostè és la dona d'en Josep Lluís...? Bé, vull dir... la seva vídua.

Ella alça els ulls cap a ell.

Ella – Qui és vostè?

Ell – Malauradament no li puc dir el meu nom. Només li diré que era company de feina del seu marit.

Ella – El meu marit treballava a la Prefectura Provincial de Trànsit de Barcelona, a la secció de matriculacions.

Ell – Sí, efectivament, és on se suposava que treballàvem tots dos.

Ella – Se suposava?

Ell – Era una tapadora.

Ella – Una tapadora? Aleshores el meu marit...

Ell – No li puc donar més detalls. Només volia que sabés que el seu marit no va morir d'una manera tan estúpida com es pensa.

Ella – Ah, no?

Ell – No.

Ella – En tot cas, és molt amable d'intentar convèncer-me del contrari.

Ell – Senyora, el seu marit va morir al servei de l'Estat.

Ella – El meu marit va morir fulminat per un llamp quan intentava plegar un para-sol perquè no se l'endugués el vent.

Ell – Aquesta és la versió oficial, efectivament.

Ella – És que hi podria haver una altra versió?

Ell – En Josep Lluís va morir fulminat, efectivament, però no pas a causa d'una tempesta.

Ella – L'escolto...

Ell – El va tocar un raig làser disparat des d'un avió de combat que volava a gran altura.

Ella – Un avió de combat?

Ell – Un avió d'una potència estrangera.

Ella – Però, a veure... per què una potència estrangera voldria eliminar el meu marit?

Ell – Perquè era un agent especial, com jo.

Ella – Un agent secret, vol dir? Com en James Bond...

Ell – Si vol, sí...

Ella – I jo que em pensava que era la vídua d'un funcionari sense importància.

Ell – Cregui'm, senyora, el seu marit no era un simple empleat de la secció de matriculacions. Va morir en acte de servei, com un heroi, defensant el seu país.

Ella – En una platja de les Seychelles?

Ell – L'Estat té enemics pertot arreu. Fins i tot a les Seychelles.

Ella – I per què m'ho ve a explicar ara, tot això?

Ell – Per honrar la seva memòria... i alleujar una mica la seva pena, que sé que és immensa. El seu marit no va ser víctima d'un accident estúpid. Va morir heroicament en acte de servei. I si no ha rebut cap condecoració a títol pòstum... Què dic? Si no li han fet un funeral d'Estat, és per preservar el seu anonimat... i també per protegir-la a vostè.

Ella – Creu que estic en perill?

Ell – No li puc dir res més. Però, si això la tranquil·litza, sàpiga que la policia la protegeix permanentment, de manera molt discreta i molt eficaç.

Ella – Sí, això em tranquil·litza molt.

Ell – Ara l'he de deixar.

Ella – El tornaré a veure?

Ell – No s'amoïni. Encara que no em vegi, no seré mai gaire lluny de vostè, disposat a intervenir al més petit senyal de perill. Seré el seu àngel de la guarda, per dir-ho d'alguna manera.

Ella – Gràcies.

Ell – Que tingui un bon dia, senyora.

Ell se n'allunya i seu a la seva taula, com si no hagués passat res. Ella se'l mira un moment, intrigada, abans de tornar a la llibreta.

Fosc

Escena 5

Ell arriba, la busca amb la mirada, però no la veu.

Ell – Ja hi som... No hi és... No tinc el seu número de telèfon i ni tan sols sé com es diu de debò... Julieta, segur que no. Ni Xahrazad. *(S'adreça al públic.)* Suposo que tampoc no la coneixeu, oi? Pels cafès passa tanta gent... Ni jo mateix, si l'hagués de descriure, sabria gaire què dir... Té uns ulls bonics... Un somriure preciós... Una manera de caminar molt seva... De passar-se la mà pels cabells... I deixa al seu pas un perfum misteriós... És ben poca cosa per fer-ne un retrat robot. No sé si un detectiu privat arribaria gaire lluny amb això... M'estic tornant boig. Què estic dient? No contractaré un detectiu per trobar una desconeguda amb qui he coincidit en un cafè... Ni aniré als Mossos d'Esquadra a denunciar la desaparició d'una veïna de taula que ni tan sols conec. I ja posats, per què no activar una alerta de segrest? O potser ve a una altra hora... Li han canviat l'horari i comença a treballar una mica més tard. És increïble com es pot arribar a trobar a faltar algú que ni tan sols coneixes. En canvi, quan la majoria de les persones que coneixes se'n van uns dies, tens la sensació que ets tu qui se'n va de vacances. Bé... Si no la torno a veure, o si només ve de tant en tant, li hauré de trobar una substituta. Ni que sigui a temps parcial. Amb un contracte intermitent, diguem-ne. O directament una suplent temporal. Fet i fet, ella o una altra. Com que de tota manera no la conec, no em deu costar gaire trobar-li una doble.

Escombra la sala amb la mirada i s'atura en una dona, més aviat cap al fons, de manera que no se sàpiga ben bé a qui s'adreça.

Ell – Mira, aquesta no està gens malament... No es pot dir que s'hi assembli gaire, però bé... Sí, podria servir... Li fa res, senyora, que fantasiegi una mica amb vostè, de lluny estant? No, no pateixi... I vostè tampoc, senyor... No li adreçaré mai la paraula. Tindria massa por que vostè no estigués a l'altura de les meves expectatives. I jo de les seves, per cert. No, la nostra relació continuarà sent completament platònica. Què dic? Totalment virtual. Ni una mirada insistent, ni cap gest fora de lloc. Distància de seguretat. Mesures de protecció. Morrió obligatori... Ni tan sols s'adonarà que té un admirador secret. Hi està d'acord? Molt bé, doncs me n'aniré a seure allà, i continuaré observant-la discretament de cua d'ull, deixant volar la imaginació... I quan ja no hi sigui, pensaré en vostè de tant en tant.

Va a seure i treu la llibreta, on gargoteja unes notes, tot llançant de tant en tant una mirada més o menys insistent a la dona.

Fosc

Escena 6

Ella arriba i el busca amb la mirada.

Ella – Ahir no vaig venir perquè no es comencés a prendre les nostres trobades fortuïtes, per més freqüents que siguin, com una cita diària. Per mantenir viva en ell aquella sensació deliciosa i dolorosa de trobar-me a faltar i, per tant, de dependència... Però avui és ell qui no hi és... Deu estar tip d'aquesta aventura purament imaginària. *(Mira cap al fons de la sala, en direcció a la dona a qui l'home s'ha adreçat abans.)* O potser n'ha conegut una altra que, amb una realitat tan pobra com la seva, almenys li permet satisfer els seus desitjos més mediocres. Llàstima. Li començava a agafar afecte, però bé... Es pot arribar a establir una relació amorosa fent tot el possible per no conèixer-se? Fins i tot quan mentim, ens revelem una mica. Al capdavall, el personatge que ens inventem diu més de nosaltres que la nostra identitat real. Segur que s'ha espantat. O potser està de vacances, senzillament. Malalt, potser. O fins i tot mort. Al cap i a la fi, no m'ha de donar explicacions. Ni jo a ell. Som una parella lliure. Si ni tan sols ens coneixem! Tant se val, tornaré demà...

Ella es disposa a marxar, però veu una llibreta damunt la taula on ell seu habitualment.

Ella – Mira, s'ha deixat la llibreta. *(Sembla dubtar.)* Què faig? L'agafo? I l'hi torno quan el vegi? O la deixo aquí perquè la pugui trobar ell mateix? La deixaré... *(Es disposa a marxar.)* Però podria aprofitar l'ocasió per donar-hi una ullada... No, això no es fa, seria molt indiscret. Potser és el seu diari íntim o una cosa així... Sí, però si la troba algú altre i se l'emporta... *(Agafa la llibreta.)* Més val que me l'endugui... Segur que li té molt d'afecte, a aquesta llibreta. Però ho prometo: resistiré la temptació de llegir-la...

Ella se'n va.

Fosc

Escena 7

Ella està asseguda a la seva taula de sempre i gargoteja a la llibreta. Ell arriba i se li acosta.

Ell – Bon dia... He hagut de ser fora uns dies. Espero que no m'hagi trobat gaire a faltar...

Ella fa veure que se sorprèn.

Ella – Ah, sí...? No, no pateixi, jo tampoc no hi era...

Ell – En tot cas, m'alegro de tornar-la a veure.

Ella – Sí...

Un petit moment d'incomoditat.

Ell – Perdoni, la deixo treballar...

Ella – No, no, no treballo... Bé, sí, però... em costa considerar-ho una feina...

Ell – Escriure...

Ella – Sí...

Ell – La inspiració...

Ella – Si sabéssim on trobar-la... no perdríem tant de temps buscant-la en altres llocs.

Ell – La inspiració és com un llamp. Mai no saps on ni quan et caurà al damunt... Perdoni, no volia remoure records dolorosos...

Ella – S'ha quedat sense inspiració, doncs?

Ell – De moment, més aviat m'inspira vostè.

Ella – No sap res de mi.

Ell – Justament, m'ho puc imaginar tot. Una desconeguda és com una pàgina en blanc.

Ella – Una història que encara s'ha d'escriure... *(Una mica incòmoda.)* A propòsit... he trobat això.

Ella li allarga la llibreta.

Ell – Ah, sí...

Ella – És seva, oi?

Ell – L'ha oberta?

Ella – No! Per qui em pren?

Ell – Perdoni...

Agafa la llibreta.

Ella – L'he oberta...

Ell – És clar...

Ella – Està enfadat amb mi?

Ell – Com es pot resistir la temptació? És una mica la història d'Eva i del paradís perdut. Ens condemnaríem a l'infern per saber.

Ella – I quan ho sabem, sempre quedem una mica decebuts.

Ell – Ens adonem que, en triar el coneixement, hem renunciat a tot el que tenia de meravellós el desconegut.

Ella – Sí... Però la poma també pot estar enverinada.

Ell – Així doncs, vostè seria Blancaneu.

Ella – I si hagués deixat aquesta llibreta aquí expressament perquè jo la trobés...?

Ell – És una possibilitat...

Ella – O sigui que el que hi ha escrit potser no és més que una altra il·lusió. Una mentida per amagar la seva vida real. Si és que en té una...

Ell – Sigui com sigui, ja no estem en igualtat de condicions. Vostè sap què hi ha a la meva llibreta, però jo no sé què hi ha a la seva.

Ella – És veritat. *(Li allarga la seva llibreta.)* Tingui...

Ell agafa la llibreta.

Ell – Vostè també s'ho podria haver inventat tot.

Ella – En aquest cas, tornaríem a estar en igualtat de condicions.

Ell obre la llibreta, hi dona una ullada i després se la mira amb un somriure enigmàtic.

Fosc

Escena 8

L'home està assegut a la seva taula. Escriu a la llibreta. Ella arriba i se li adreça.

Ella – I doncs, com va aquesta novel·la?

Ell – Gairebé està acabada... Només hi falta el títol...

Ella – De vegades és el més difícil de trobar.

Ell – Sí... Una mica com triar el nom d'un fill.

Ella – Però el contingut de la novel·la que ha escrit ja el coneix. Només ha de trobar un títol que s'hi adigui. A un fill, en canvi, li hem de triar el nom quan encara no el coneixem.

Ell – Amb el risc de projectar-hi una imatge que no li correspondrà.

Ella – Hauríem de deixar que els fills triessin el seu nom.

Ell – Sí... Però a quina edat?

Ella – No ho sé.

Ell – O bé hauríem de poder canviar de nom unes quantes vegades al llarg de la vida.

Ella – Sobretot hauríem de tenir dret a canviar de vida unes quantes vegades al llarg de la vida... I de què va, aquesta novel·la?

Ell – És la història d'un home que cada dia coincideix amb una desconeguda molt bonica en un cafè. Li agradaria parlar amb ella, però...

Ella – Si li adreça la paraula, ella perdrà tot el misteri i, per tant, bona part del seu encant...

Ell – D'altra banda... si no fa el pas, deixarà escapar una història bonica i la perdrà per sempre.

Ella – O sigui que dubta... I com es diu, la seva bella desconeguda?

Ell – Em passa com amb el títol, encara no li he posat nom... I vostè, la seva obra de teatre?

Ella – Encara és massa aviat per parlar-ne...

Ell – Ja ho veig... Ha llegit el diari?

Ella – No, encara no... Hi ha notícies interessants?

Ell – Com a escriptor, m'interessa sobretot la crònica de successos... És on la humanitat sol mostrar el pitjor de si mateixa i, de tant en tant, el millor.

Ella – Les petites històries sovint són més apassionants que la Història amb majúscula.

Ell – El diari és al cafè el que la Bíblia és a l'església. De fet, la Bíblia devia ser, al principi, un recull de successos que a poc a poc hem anat transformant i embellint fins a convertir-los en mites.

Ella – I doncs? Ha pescat res de bo, aquest matí?

Agafa un diari de la taula i li ensenya un article.

Ell – Miri, a l'atzar... Una dona, empresonada per temptativa d'assassinat del marit, s'escapa amenaçant els vigilants amb una pistola de mentida...

Ella – Ah, sí... Un bon escriptor en podria fer una novel·la.

Ell – O una obra de teatre.

Ella agafa el diari i li ensenya un altre article.

Ella – Aquí n'hi ha un altre que li podria interessar: el tranquil empleat de la secció de matriculacions era en realitat un agent del CNI, els serveis secrets espanyols.

Ell – La realitat sovint supera la ficció.

Ella – No el vull distreure més... No voldria que, per culpa meva, els seus lectors es quedessin sense una obra mestra.

Torna a seure. Tots dos es posen a escriure a les llibretes.

Fosc

Escena 9

Ella està asseguda a la seva taula. Ell arriba i li ofereix un llibre.

Ell – Tingui, és per a vostè...

Ella – Què és?

Ell – La meva primera novel·la.

Ella agafa el llibre i es mira la coberta.

Ella – Al final ha trobat el títol.

Ell – Què li sembla?

Ella – Preliminars... És un títol excitant...

Ell – És la història d'una trobada.

Ella – Tota trobada té el ritme d'un acte d'amor.

Ell – Hi ha els preliminars, durant els quals imaginem i explorem en silenci...

Ella – Com més durin, millor.

Ell – Després arriba aquell breu instant en què finalment trenquem el silenci per penetrar en la intimitat de l'altre.

Ella – Seguit d'aquell moment interminable de plenitud i avorriment, tenyit d'una lleu decepció que intentem dissimular amb una xerrameca intranscendent...

Ell – Fins que, amb l'oblit, torna el desig d'explorar el desconegut.

Ella – Tant de bo aquest cop els preliminars puguin durar una eternitat... Gràcies pel llibre.

Ell – Si l'he escrit, és una mica gràcies a vostè...

Ella – Parla de mi?

Ell – De vostè... De nosaltres...

Ella – Nosaltres?

Ell – De mi, sobretot. I la seva obra de teatre, com va?

Ella – Està acabada.

Ell – La podria veure...?

Ella – Em sembla que no.

Ell – I per què?

Ella – Perquè l'acabem de representar.

Se somriuen. Fosc.

Escena 10

L'home i la dona estan asseguts al centre, a la mateixa taula, on encara hi ha uns quants diaris. Prenen un cafè sense parlar-se ni mirar-se. Cadascú agafa un diari i el fulleja. Ell deixa primer el seu i es fixa en algú al fons de la sala.

Ell – T'has fixat en aquella noia d'allà?

Ella deixa el diari i mira en la mateixa direcció.

Ella – Quina noia?

Ell – Sempre és en aquest cafè al mateix temps que nosaltres. Exactament a la mateixa hora. Sempre asseguda a la mateixa taula.

Ella – I què?

Ell – Res... Em pregunto qui deu ser...

Ella – Com que qui deu ser...?

Ell – No ho sé... Com es diu... A què es dedica...

Ella – Doncs ves a preguntar-l'hi.

Ell – No sé què deu escriure en aquella llibreteta.

Ella – Potser és la llista de la compra...

Ell – Sí, pot ser.

Ella – Bastonets de cotó, mocadors de paper, paper higiènic, compreses...

Ell – Pensava en alguna cosa més novel·lesca...

Ella – T'interessa tant?

Ell – Ella en concret? No... És pura curiositat. Observo la gent. Intento imaginar-me la seva vida...

Pausa.

Ella – Així ens vam conèixer, te'n recordes?

Ell – Sí. Quan encara eres una desconeguda per a mi...

Ella – Va ser en un cafè.

Ell – En aquest cafè.

Ella – Sembla que fos ahir.

Ell – Estaves asseguda en aquesta taula.

Ella – Et vas acostar a mi i em vas dir... que havies trobat una arracada.

Pausa.

Ell – Encara la tinc.

Ella – Què?

Es treu alguna cosa de la butxaca i li ho ensenya.

Ell – L'arracada.

Ella – I encara la fas servir de tant en tant?

Ell – No...

Ella – És bonica.

Ell – Mai no sabré de qui és. En algun lloc del món hi ha una noia que porta l'altra arracada. Una noia que no coneixeré mai. Aquella d'allà, potser...

Pausa.

Ella – Era meva.

Ell – Perdona?

Ella – Aquesta arracada era meva.

Ell – No et crec.

Ella es treu alguna cosa de la butxaca i li ho ensenya.

Ella – Mira, encara duc l'altra a sobre.

Ell – Per què no m'ho vas dir aleshores?

Ella – Perquè poguessis continuar buscant, suposo.

Ell li allarga l'arracada que té a la mà.

Ell – Doncs té, te la dono...

Ella – Gràcies.

Un petit moment d'incomoditat.

Ell – No te les poses?

Ella es posa les dues arracades. Ell se la mira i somriu.

Ell – No són... ben bé iguals.

Ella – No, mai no n'he aconseguit trobar una d'idèntica.

Ell – De tota manera, et queden molt bé...

Es miren.

Ella – Perdoni, però...

Ell – Sí?

Ella – Ens veiem cada dia en aquest cafè i no hem parlat mai de debò... Ens podríem conèixer...

Ell li agafa la mà.

Ell – Prefereixo que conservi una mica més la seva part de misteri.

Els seus llavis s'acosten per fer-se un petó.

Fosc

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-540-2

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.